

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ¹

Ένα εξωκκλήσι ταπεινό, στην άκρια εκεί του δάσους,
φέρνει τη σκέψη στα παλιά, στα παιδικά τα χρόνια,
τότε, που ερχόμουν στη λαμπρή, με μια λευκή λαμπάδα,
με φίλους και με συγγενείς, και με θερμή την πίστη,
ν' ακούσουμε τη λειτουργιά, να κάμνουμ' το σταυρό μας,
να περιμένουμ' τον παπά, να πει «Χριστός Ανέστη»,
για να τσουγκρίσουμε τ' αυγά, να ευχηθούμε σ' ούλους,
και της αγάπης το φιλί, να δώσουμε να πάρμε!

Φτάνω κοντά κι' ανασκιρτώ, ανασκιρτώ και σειέμαι,
κι' ως μπαίνω μέσα, προσκυνώ Τη Του Θεού Σοφία·
και τον Προστάτη των αγρών, της έμορφης της πλάσης,
ψάχνω για να προσευχηθώ - θέλω να φχαριστήσω,
για της αγάπης τους καρπούς, για του κεφιού το νέκταρ!

Στον Άγιο Τρύφωνα εμπροστά, στέκω και προσευχιέμαι,
που έχει η χάρη του γιορτή, την πρώτη του Φλεβάρη,
και τον νογάμε, των αγρών, Προστάτη Φύλακά τους·

---

¹ Από την ποιητική συλλογή " Αχ, Πατρίδα μου, Μάνα Πατρίδα " - Αριστείο μετά Χρυσού Μεταλλίου στον διεθνή διαγωνισμό του περιοδικού Λόγου – Τέχνης – Πολιτισμού «Κελαινών» και του Λογοτεχνικού Ομίλου «Ξάστερον» 2012

μα... ξέρω, μέσα μου βαθιά, ξέρω και συλλογιέμαι
της Δήμητρας την προσφορά, του Διόνυσου το μύθο·
και όταν βγαίνω στην αυλή και τον κισσό αντικρίζω,
να 'χει τους τοίχους αγκαλιά, με τις καρδιές των φύλλων,
κι' ως θεϊκή, μια ευωδιά, τριγύρω από την πόρτα,
που την κυκλώνει απαλά το μέγα Άγιο Κλήμα,
μού 'ρχεται μέσα στην ψυχή, και γλυκοαναγαλιάζω·
και μού 'ρχεται οπτασιασμός, ο Διόνυσος μπροστά μου,
το θύρσο να κρατεί ψηλά, τ' αμπέλια να ευλογάει,
να λευτερώνει την ψυχή, μέσα στη μέθη του οίνου·
μα από την ονειροπολιά, με ξύπνησε η καμπάνα,
που, κάθε μια Σαρακοστή και στων Παθών τις μέρες,
πένθιμα κλαίει και μηνά και τον καιρό ετοιμάζει,
για τη μεγάλη αλλαγή, για τη μεγάλη μέρα,
έπειτα απ' την καταστροφή, έπειτα από τον πόνο,
κι' από τα χιόνια της καρδιάς, το πάγωμα της φύσης,
κι' από του Άδη το βυθό, το βάρος του θανάτου,
έπειτα απ' όλα τα κακά κι' από το μαύρο χάρο,
'ρχεται η μεγάλη αλλαγή, 'ρχεται η μεγάλη μέρα,
που η φύση θε να αναστηθεί, η φύση θ' ανατείλει,

και θά 'ρθει η άνοιξη ξανά, θά 'ρθει το καλοκαίρι,
κι' οι ανθρώποι θα λευτερωθούν, θ' αναστηθεί η ψυχή τους,
κι' αν θέλουν, θα λευτερωθούν, κι' απ' το αμάρτημά τους,
ν' αρχίσουνε νέα ζωή, όπως η πλάση ούλη,
γιατί, ανέστη ο Χριστός, το θάνατο πατήσας,
όπως, κι' εσύ θ' αναστηθείς, πατρίδα πονεμένη,
αν λογαριάσεις, πως, «ευ ζην», δεν είν' «καλά περνάω»,
μα, μόνο, «αξιοπρεπώς και εν τιμή διάγω»·
κι' αν, την Ανάσταση, ξανά, τη νιώσεις ευκαιρία,
το νέο «Όχι», σου να πεις, στους «βάρβαρους», εντός σου,
ν' αναστηθεί σου η καρδιά, να γιάνει το κορμί σου,
τι έχει τραύματα πολλά, απ' τα δικά σου χέρια,
που... τα ευλογάνε οι τρανοί, σαν σε κακό σε βάνουν,
και τα ματάκια σ' τα υγρά, τα' ιστοροχρυσωμένα,
τα βγάνεις πάλι μοναχή, μονάχη τ' απαρνιέσαι.
Μ' αν λογαριάσεις, πως, «ευ ζην», είναι «τιμή και χρέος»,
και θυμηθείς τη δόξα σου, κι' αστράψει η αρχοντιά σου,
και θυμηθείς, τί 'ναι για σε, τί 'ν' για τον κόσμο η Ελλάδα,
κι' «Ελλάδα», αν νιώσεις στην ψυχή, Ελλάδα - τ' όνειρό σου -
ξανά, στο φως σου θα ενδυθείς, με φως θα διαλαλήσεις,

Ανέστη εκ τάφου ο Χριστός, μαζί κι η Ελλάδα Ανέστη!

Ανέστη, Ανέστη ο Χριστός, Χριστός και Πλάση Ανέστη!

Χριστός Ανέστη, αληθώς! ω φως! η Ελλάδα έστη!!

Ιωάννης Παναγάκος

.